

Rozjímanie na pondelok 1. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na pondelok prvého adventného týždňa.

Navrhované témy sú: Ježiš prichádza, aby bol medzi nami; vždy sa k nemu môžeme priblížiť; rast v priateľstve s Ježišom prostredníctvom modlitby.

ZAČÍNA SA liturgický cyklus a my budeme opäť prechádzať tajomstvami Kristovho života, jeho radostí, bolestí a slávy. Tieto dni začneme očakávaním jeho narodenia, potom prejdeme jeho

životom, smrťou, zmŕtvychvstaním a nanebovstúpením, až napokon dospejeme k Turícam, k momentu, keď nám pošle svojho Ducha Svätého, aby nás sprevádzal „po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20).

Vieme, že toto každoročné opakovanie tajomstiev je oveľa viac než len zbožná spomienka: „Nie je to chladné a nečinné predstavovanie vecí, ktoré patrili do minulých čias, ani jednoduchá spomienka na minulú dobu: je to skôr sám Kristus žijúci vo svojej Cirkvi“[1]. Každé liturgické obdobie Cirkvi nás osobne vkladá do konkrétneho momentu alebo aspektu života toho istého Ježiša, ktorý kráčal po uliciach Galiley. Lebo „Iesus Christus heri et hodie, Ipse et in saecula“ (Heb 13, 8): Ježiš Kristus naďalej žije na zemi a my ho môžeme poznať a milovať; ba čo viac: môžeme žiť v ňom.

Najmä v týchto adventných dňoch skutočne prežívame očakávanie Mesiáša. „Jeho čas sa blíži a jeho dni už nie sú ďaleko“^[2], opakuje Cirkev. Ježiš opäť prichádza do nášho sveta, sprítomňuje sa v našom živote. Prichádza s túžbou kráčať s nami po cestách dejín. Chce, aby sme sa s ním delili o svoje radosti, aby sme mu zverili svoje bolesti; chce nás viesť potešiť a dať nám silu, aby sme mohli pokračovať v našom každodennom poslaní. Môžeme mu ďakovať za tento aspekt jeho života, ktorý budeme prežívať počas týchto dní: Boh sa stal človekom, aby sme mohli byť Božími deťmi a byť v jeho spoločnosti.

NIEKTORÍ ĽUDIA, ktorí boli s Ježišom, keď konal dobro v našom svete, nás môžu naučiť, ako sa máme správať k Majstrovi. „Keď [Ježiš]

vchádzal do Kafarnauma, prišiel k nemu stotník a prosil ho: „Pane, môj sluha leží doma ochrnutý a má veľké bolesti“ (Mt 8, 5-6). Dnešná liturgia nám ponúka na zamyslenie túto epizódu z Pánovho života. Dobrý človek, pohan, trpí kvôli chorobe sluhu, ktorého skutočne miluje. Tvárou v tvár trpkej bezmocnosti, že mu nemôže pomôcť, reaguje múdro a pokorne, plný viery: ide za Ježišom a úprimne mu povie o svojom smútku. Nie je potrebné, aby o niečo prosil, stačí, že mu povie o svojej situácii, že mu otvorí svoju dušu.

Aj my máme svoje ťažkosti a trápenia, aj my máme priateľov, ktorých chceme uzdraviť, aj my sami chceme cítiť Pánovu ruku na dosah. Preto reagujeme s dôverou ako tento stotník a obraciame sa na Ježiša. Je dobré si uvedomiť, ako veľmi ho potrebujeme a ako vrúcne nám chce pomôcť. Je veľmi upokojujúce vedieť, že sa na neho môžeme kedykoľvek

obrátiť vo všetkej jednoduchosti: Ježišu, mám niekoľko vecí, ktoré neviem vyriešiť a ktoré mi berú pokoj. Mám vieru, ale uznávam, že niekedy mi chýba väčšia dôvera v teba; stále sa musím učiť vkladať svoj život plnšie do tvojich rúk.

Dnes chceme napodobniť stotníka z evanjelia a otvoriť svoje srdce Pánovi. Zostávame v tichu, v dialógu s Ježišom, predkladáme mu svoj život a svoje potreby. A zostávame ticho s vedomím, že on sa teraz postará o ne.

„PANE, NIE SOM HODEN, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie“. Ako sme vždy dojatí, keď uvažujeme o viere stotníka! Vieru, ktorá zanechala v úžase samotného Ježiša, ktorý ju pochválil: „Veru, hovorím vám, takú veľkú vieru som nenašiel u nikoho v

Izraeli“ (Mt 8, 10). Viera, ktorá je veľká a zároveň pokorná a jednoduchá, vyjadrená slovami, ktoré nám liturgia každý deň vkladá na pery pred prijatím svätého prijímania.

Môžeme denne pristupovať k Ježišovi v Eucharistii a chceli by sme to robiť s rovnakou dôverou v moc nášho Pána a s rovnakou pokorou, akú vidíme u tejto postavy v evanjeliu.

„Nechápem, - povedal svätý Josemaría, - ako môže niekto kresťansky žiť, a pritom nepociťovať potrebu trvalého priateľstva s Ježišom v Slove a v Chlebe, v modlitbe a v Eucharistii. Veľmi dobre však chápem, prečo v priebehu stáročí chceli celé generácie veriacich nejako konkrétne vyjadriť túto eucharistickú úctu. Niekedy masovými pobožnosťami a verejným vyznávaním svojej viery; inokedy zas mlčky, bez slov, v posvätnom tichu

chrámu, alebo v dôvernosti svojho srdca“[3].

V Eucharistii a v intimite srdca môžeme živiť svoje priateľstvo s Ježišom. On je vždy po našom boku, aby nám pomohol svojou milosťou, aby nás potešil svojou prítomnosťou a aby nám dal najavo svoju lásku k nám. Aj keď sa niekedy nemôžeme fyzicky priblížiť k Ježišovi vo Sviatosti, vždy sa môžeme stretnúť s Bohom tak, že sa znovu zhromaždíme v tichu svojho srdca, ako to mnohokrát urobila naša Matka, Panna Mária (porov. Lk 2, 19). Na prahu tohto začínajúceho sa liturgického roka ju môžeme prosiť o jej spoločnosť, keď vstupujeme do každého okamihu života jej Syna.

.....

[1] Pius XII, encyklika *Mediator Dei*, bod 205.

[2] *Liturgia hodín*, pondelok 1. týždňa v adventnom období, modlitba popoludní, krátke čítanie (Iz 14,1).

[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 154.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-1-tyzdna-v-adventnom-obdobi/> (27.03.2026)